

Raze de lună și vărsare de sânge

Pantalaimon, daimonul Lyrei Belacqua, numită acum Lyra Silvertongue, stătea lungit pe pervazul ferestrei micului dormitor-birou al Lyrei de la Colegiul St. Sophia, cu mintea cât mai golită de gânduri cu puțință. Își dădea seama de frigul care intra printre cercevelele deloc etanșe ale geamului de lângă el, de lumina caldă a lămpii cu petrol de pe biroul de sub fereastră, de scârțâitul stiloului Lyrei, de întunericul de afară. Frigul și întunericul și le dorea cel mai mult în momentul acela. Așa cum sta întins, întorcându-se astfel încât să simtă frigul ba pe spate, ba pe burtă, dorința de-a ieși afară devenea chiar mai puternică decât aversiunea de-a vorbi cu Lyra.

— Deschide fereastra, zise el în cele din urmă. Vreau să ies.

Stiloul Lyrei se opri din scris; împinse scaunul în spate și se ridică. Pantalaimon o vedea reflectată în geam, suspendată deasupra nopții din Oxford. Îi distingea chiar și expresia de nemulțumire răzvrătită.

— Știu ce vrei să spui, zise el. Sigur că voi fi atent. Nu sunt prost.

— În unele privințe, ești, zise ea.

Se întinse pe lângă el și ridică fereastra, proptind-o cu cartea aflată cel mai la îndemână.

— Să nu... începu el.

— Să nu închid fereastra, da, Pan, o să stau să îngheț aici până se hotărăște Pan să vină acasă. Nu sunt proastă deloc. Hai, șterge-o.

El se prelinse afară, în iedera care acoperea zidul colegiului. Lyrei îi ajunse la urechi doar un foșnet slab, și acela de-o clipă. Lui Pan nu-i plăcea felul cum vorbeau unul cu altul, sau mai degrabă cum nu vorbeau; de fapt, cuvintele de adineauri erau primele pe care le schimbaseră toată ziua. Dar el nu știa cum să procedeze altfel, și nici ea.

La jumătatea drumului pe zid, prinse un șoarece între dinții ascuțiți ca niște ace și se întrebă dacă să-l mănânce, dar îi făcu o surpriză și-i dădu drumul. Se ghemui pe o creangă groasă de iedera și savură toate mirosurile, curenții neașteptați de aer, toată noaptea deschisă larg în jurul lui.

Avea de gând să fie atent. La două lucruri trebuia să fie cu băgare de seamă. Unul era pata de blană albicioasă de pe gâtul lui, care sărea în ochi cu nefericită claritate față de restul blăunii maro-roșcat de jder. Dar nu-i era greu să țină capul plecat sau să fugă repede. Celălalt motiv de preocupare era mult mai serios. Nimeni care l-ar fi văzut nu l-ar fi crezut jder niciun moment; arăta întru totul ca un jder, dar era daimon. Foarte greu puteai spune în ce consta diferența, dar orice ființă omenească din lumea Lyrei și-ar fi dat seama imediat, cu precizia cu care recunoșteau mirosul de cafea sau culoarea roșie.

Iar un om despărțit de daimonul lui, sau un daimon singur, căruia nu i se vedea omul nicăieri, reprezentau ceva nefiresc, straniu, imposibil. Nicio ființă omenească obișnuită nu se putea separa în felul acela, deși despre vrăjitoare se spunea că pot. Puterea pe care o aveau Lyra și Pan era exclusiv a lor și o plătiseră scump cu opt ani în urmă, în lumea morților. De când se întorseseră la Oxford, după acea aventură neobișnuită, nu spusese nimănui că au o astfel de putere și o foloseau cu mare băgare de seamă, ca

s-o poată păstra secretă; uneori, însă – iar de curând tot mai des –, simțeau pur și simplu nevoia să se îndepărteze unul de celălalt.

Așa că Pan rămase la adăpostul întinericului, iar câtă vreme se deplasă prin tufișuri și prin iarba lungă care mărginea întinderea vastă și bine tunsă a Parcurilor Universității, savurând noaptea cu toate simțurile, nu făcu niciun zgomot și ținu capul plecat. Plouase mai devreme în seara aceea, iar pământul era moale și umed sub tălpile lui. Ajunse la un petic de noroi, se ghemui și își lipi de el gâtul și pieptul, ca să ascundă pata alburie de blană care-l putea trăda.

Ieșind din parc, țâșni afară și traversă Banbury Road într-un moment când pe trotuar nu era niciun pieton și se vedea doar o mașină undeva departe. Se strecură apoi în grădina unei case mari de pe cealaltă parte a drumului, trecu prin garduri vii, peste ziduri, pe sub garduri, peste pajiști, îndreptându-se spre Jericho și spre canalul aflat la doar câteva străzi distanță.

Ajunse pe poteca îngustă și noroioasă de lângă canal și se simți în siguranță. Avea la îndemână tufișuri și iarbă înaltă în care se putea ascunde, copaci în care putea înainta la fel de rapid ca o flacără pe fitil. Această parte pe jumătate sălbatică a orașului îi plăcea cel mai mult. Înotase în absolut toate numeroasele întinderi de apă care întrețeau Oxfordul – nu doar în canal, ci și în cursul principal, lat al Tamisei însăși, în afluentul ei Cherwell, precum și în nenumăratele pâraiașe deviate din albia principală ca să pună în mișcare mori sau să alimenteze vreun lac artificial – dintre care unele curgeau pe sub pământ, ascunse vederii, până când apăreau sub zidul vreunui colegiu sau în spatele vreunui cimitir ori al unei fabrici de bere.

În locul unde un astfel de pârau curgea chiar pe lângă canal, despărțit doar de potecă, Pan traversă o punte mică

de fier și continuă să meargă pe firul pârâului până la marea întindere a grădinilor de zarzavat, mărginite la nord de târgul de vite Oxpens și la vest de depozitul Poștei Regale de lângă gară.

Era lună plină, iar printre mănunchiurile de nori care goneau pe cer se puteau vedea câteva stele. Lumina sporea pericolul, dar lui Pan îi plăcea claritatea argintie și rece cu care îl însoțea în timp ce trecea printre grădini, se strecura printre tulpinile verzelor de Bruxelles și printre conopide, printre foi de ceapă și frunze de spanac, fără să facă mai mult zgomot decât ar face o umbră. Ajunse la o magazie, sări pe acoperiș ca să se întindă pe cartonul bitumat, tare, și se uită peste întinderea luncii spre depozitul Poștei.

Era singurul loc din oraș care părea treaz. Pan și Lyra veniseră deja aici, împreună, de mai multe ori și se uitaseră cum opreau la peron scoțând aburi trenuri sosite dinspre nord și sud, din care muncitorii descărcau saci cu scrisori și cu pachete în coșuri mari pe roți, pe care le împingeau apoi în hala cu pereți de metal, unde poșta pentru Londra și pentru continent urma să fie sortată la timp ca să plece cu zeppelinul de dimineață. Dirijabilul era undeva în apropiere, ancorat la sol în față și în spate – se legăna în bătaia vântului în timp ce frânghiile se loveau cu zgomot de turnul de acostare. Pe peron, pe turnul de acostare, deasupra ușilor clădirii Poștei Regale străluceau lumini; drezine zăngăneau pe o linie laterală, iar o ușă metalică se închise undeva cu zgomot.

Pan zări mișcându-se ceva în grădinile din dreapta lui și întoarse încet capul să se uite. O pisică se strecura pe lângă un rând de varză și de broccoli, atentă la un șoarece; dar înainte să poată sări pe el, o formă albă mai mare decât Pan țâșni fără zgomot din cer, înșfăcă șoarecele și se înălță din nou până unde ghearele pisicii n-o puteau ajunge. Bufnița se întoarse spre un copac din spatele Paradise Square,

bătând din aripi într-o liniște perfectă. Pisica se așeză, părând să se gândească la cele întâmplate, apoi își reluu vânătoarea printre legume.

Luna strălucea pe deplin acum, sus de tot pe cer și aproape neacoperită de vreun nor, iar Pan putea vedea din locul lui înalt de pe acoperiș toate detaliile grădinilor și ale târgului de vite. Sere, sperietori de ciori, țarcuri de vite din fier galvanizat, butoaie cu apă, garduri putrezite și căzute sau drepte și bine vopsite, araci de mazăre legați laolaltă ca niște bețe de cort, toate semănând în lumina lunii cu un decor tăcut de teatru pentru o piesă jucată de fantome.

— Lyra, ce s-a întâmplat cu noi? șopti Pan.

Nu-i răspunse nimeni.

Trenul de poștă fusese descărcat și sună scurt din sirenă înainte să se pună în mișcare. Nu o luă pe șinele care traversau fluviul spre sud, chiar pe lângă grădini, ci porni încet înainte, apoi înapoi pe o linie secundară, cu zăngănit puternic de vagoane. Din locomotivă se ridicau nori de aburi pe care apoi vântul rece îi împrăștia fuioare.

Pe malul celălalt al fluviului, prin spatele copacilor se apropia alt tren. Nu era tren de poștă; nu se opri în dreptul depozitului, ci mai înaintă trei sute de metri până la gara propriu-zisă. Era personalul local de la Reading, bănuia Pan. Îl auzi oprind în dreptul peronului cu un șuierat îndepărtat de abur și scârțâit înăbușit de frâne.

Se mai mișca ceva.

Din stânga lui Pan, unde traversa fluviul un pod de fier, venea pe jos un bărbat – mai degrabă în fugă, cu un aer de grabă ascunsă – înaintând de-a lungul malului pe unde creștea stuful mai des.

Pan alunecă imediat de pe acoperișul magaziei și alergă spre el printre straturile de ceapă și rândurile de varză. Se furișă pe sub garduri, pe sub o cisternă ruginită de oțel și

ajunse la marginea lotului de grădini, unde se ridică să se uite printr-un gard rupt la pajiștea din spate.

Bărbatul se îndreptă în direcția depozitului Poștei Regale, tot mai cu grijă, până când se opri lângă o salcie de pe mal, la vreo sută de metri de poarta depozitului, aproape vizavi de locul unde se pitea Pan sub gardul grădinilor. Chiar și ochii lui Pan abia dacă reușeau să-l distingă în întuneric; dacă-și muta privirea o clipă, l-ar fi pierdut definitiv.

Apoi nimic. Bărbatul parcă dispăruse cu desăvârșire. Trecu un minut, pe urmă încă unul. În orașul din spatele lui Pan începură să se aude bătăi îndepărtate de clopot, câte două: jumătate de oră după miezul nopții.

Pan măsură din ochi copacii de pe malul fluviului. Puțin mai la stânga salciei era un stejar bătrân, golaș și țeapăn în desfrunzirea iernii. La dreapta...

La dreapta, o siluetă solitară se cățara peste poarta depozitului Poștii Regale. Nou-apărutul personaj sări jos și pe urmă merse repede pe mal spre locul unde îl aștepta primul bărbat.

Un nor acoperi câteva clipe luna, iar Pan se strecură pe sub gard, la adăpostul întunericului, apoi traversă iarba udă a pajiștii cât putu de repede și cât mai aplecat, conștient de prezența bufniței, conștient de bărbatul ascuns, îndreptându-se spre stejar. Imediat ce ajunse acolo se cățără în copac, scoțând ghearele ca să se agațe de coaja lui, și urcă până la o creangă de sus, de unde, când apăru din nou luna, putea vedea limpede salcia.

Bărbatul de la depozitul Poștei se grăbea într-acolo. Când aproape ajunsesese, mișcându-se mai încet și scrutând întunericul, primul bărbat îi ieși ușurel în cale și-i spuse cu voce scăzută ceva. Al doilea îi răspunse pe același ton și se retraseră amândoi în întuneric. Erau prea departe ca Pan să audă ce spuneau, dar existase o complicitate în

schimbul lor de cuvinte. Se vedea că plănuiseră să se întâlnească acolo.

Daimonii lor erau amândoi câini: unul o specie de mastif și unul cu picioare scurte. Câinii n-ar fi putut urca în copac, dar îl puteau mirosi, așa că Pan se lipi cât mai bine de creanga groasă pe care stătea. Auzea șoapte tăcute dinspre bărbați, dar nici acum nu înțelegea vreun cuvânt.

Între gardul înalt din plasă de sârmă al depozitului Poștei și fluviu, o potecă ducea de la pajiștea deschisă de lângă grădini spre stația de cale ferată. Pe acolo se ajungea în mod normal la gară din comuna St. Ebbe și de pe străduțele înguste cu case îngrămădite de-a lungul apei în apropierea uzinei de gaz. Uitându-se de pe creanga stejărilor, Pan vedea poteca până mai departe decât bărbații de jos și observă înaintea lor că se apropia cineva dinspre gară: un bărbat singur, cu gulerul hainei ridicat ca să se apere de vânt.

Pe urmă, dinspre umbrele de sub salcie se auzi: „Ssst.“ Bărbații îl văzuseră și ei pe nou-venit.

În aceeași zi, mai devreme, într-o casă elegantă din secolul al XVII-lea de lângă catedrala Sfântul Petru din Geneva, stăteau de vorbă doi bărbați. Se aflau într-o încăpere cu pereții acoperiți de cărți de la etajul al doilea, de unde ferestrele dădeau spre o stradă liniștită, estompată de lumina posomorâtă a unei după-amiezi de iarnă. Era acolo o masă lungă de mahon plină cu registre, teacuri de hârtii, stilouri și creioane, pahare și carafe cu apă, dar bărbații stăteau în fotolii de-o parte și de alta a unui foc de lemne.

Gazda era Marcel Delamare, secretar general al unei organizații cunoscute neoficial după numele clădirii pe care o ocupa – exact cea în care avea loc întâlnirea. Se numea *La Maison Juste*. Delamare trecuse puțin de patruzeci de ani, purta ochelari, arăta bine îngrijit, iar costumul perfect

croit i se asorta cu părul cenușiu-închis. Avea drept daimon o bufniță de zăpadă care stătea pe spătarul fotoliului, cu ochii ei galbeni fixați asupra daimonului din mâinile celuilalt bărbat, un șarpe stacojiu care i se tot încolăcea printre degete. Pe oaspete îl chema Pierre Binaud. Avea peste șaizeci de ani, îmbrăcat auster și cu guler clerical, și era președintele în exercițiu al Curții Consistoriale, principala instituție de impunere a disciplinei și de apărare a securității Magisteriumului.

— Ei bine? zise Binaud.

— A dispărut încă un membru al personalului științific de la stațiunea de cercetare Lop Nor, zise Delamare.

— De ce? Ce spun despre asta agenții tăi?

— Explicația oficială este că bărbatul dispărut și însoțitorul lui s-au rătăcit printre cursurile de apă, care își schimbă poziția rapid și fără avertisment. Este un loc extrem de dificil și oricine părăsește stația trebuie să aibă un ghid. Însă agenții noștri mi-au transmis că se zvonește că ar fi intrat în deșertul care începe dincolo de lac. Există legende locale despre aur...

— Blestemate fie legendele locale! Persoanele despre care vorbim erau teologi experimentali, botaniști, oameni de știință. Căutau trandafiri, nu aur. Dar de ce spui că a dispărut unul dintre ei? Cu celălalt ce s-a întâmplat?

— S-a întors la stațiune, dar a plecat imediat după aceea în Europa. Îl cheamă Hassall. Ți-am povestit despre el acum o săptămână, dar poate erai prea ocupat ca să mă auzi. Agenții mei cred că a luat cu el eșantioane de trandafiri și un anumit număr de documente.

— Încă nu l-am prins?

Delamare se strădui aproape vizibil să se stăpânească.

— Dacă mai ții minte, Pierre, zise el după o clipă, eu voiam să-l rețin în arest la Veneția. Ideea a fost respinsă de oamenii tăi. Să-l lăsăm să intre în Brytania, apoi să-l

urmărim și să-i descoperim destinația. Țasta a fost ordinul. Acum a ajuns acolo, iar la noapte va fi interceptat.

— Anunță-mă imediat ce obții materialele respective. Așa, în legătură cu cealaltă chestiune: tânăra. Ce știi despre ea?

— Aletiometrul...

— Nu, nu, nu. Demodat, vag, prea plin de speculații. Dă-mi informații concrete, Marcel.

— Avem un nou interpret, care...

— Da, am auzit de el. O metodă nouă. E mai bună în vreun fel decât cea veche?

— Vremurile se schimbă, iar modurile de a le înțelege se schimbă și ele.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că am descoperit anumite lucruri despre fată care înainte nu erau clare. Pare să fie protejată cumva, legal sau altfel. Mi-ar plăcea să încep prin a distruge rețeaua de apărare din jurul ei, neobservabilă, tăcută, cineva ar putea spune invizibilă. Iar când devine vulnerabilă, va veni momentul să acționăm. Până atunci, însă...

— Prudent, zise Binaud și se ridică în picioare. Prea prudent, Marcel. E o mare greșeală. Trebuie să acționezi hotărât. Ia măsuri. Găsește-o, pune mâna pe ea și adu-o aici. Procedează cum dorești tu. De data asta nu mă amestec.

Delamare se ridică să strângă mâna oaspetelui și să-l conducă. După ce rămaseră singuri, daimonul îi zbură pe umăr și îl urmăriră pe președintele Curții Consistoriale cum se îndepărta, cu un servitor ducându-i servieta și altul ținând o umbrelă ce îl apăra de ninsoarea care tocmai începuse să cadă.

— Îmi displace profund să fiu întrerupt, zise Delamare.

— Nu cred că a observat, zise daimonul.

— Ei, o să-și dea el seama într-o bună zi.

*

Bărbatul care venea dinspre gară se mișca repede; în mai puțin de un minut era aproape de copac, iar când ajunsese acolo, ceilalți doi îl atacă. Unul îi ieși înaintea și îl lovi peste genunchi cu un băț gros. Căzu imediat, gemând uimit, iar celălalt bărbat sări repede pe el și îl pisă cu o bătă scurtă, lovindu-l peste cap, peste umeri, peste brațe.

Niciunul nu scotea o vorbă. Daimonul victimei, un șoim mic, se ridică în aer, țipând și bătând tare din aripi, dar căzu pe măsură ce bărbatului îi slăbeau puterile sub lovituri.

Pan văzu apoi o rază de lună reflectată de lama unui cuțit, iar bărbatul de la depozitul Poștei strigă și căzu, însă celălalt atacator continuă să lovească fără întrerupere până când victima rămase nemișcată. Pan auzea fiecare lovitură.

Victima murise. Cel de-al doilea atacator se ridică și se uită la tovarășul lui.

— Ce ți-a făcut? spuse el încet.

— Mi-a tăiat tendoanele de la genunchi. Ticălosul! Uite, sângerez ca un porc.

Daimonul lui, mastiful, scheuna și se zvârcolea pe jos lângă el.

— Te poți ridica?

Vocea ucigașului era groasă și înăbușită, parcă vorbea cu nasul înfundat, și avea accent de Liverpool.

— Tu ce crezi?

Glasurile abia se ridicau peste nivelul unor șoapte.

— Nu te poți mișca deloc?

Primul bărbat încercă să se ridice împingându-se în brațe. Se auzi un alt geamăt de durere. Celălalt îi întinse mâna, iar primul izbuti să stea în picioare, dar era clar că-și putea folosi doar unul dintre ele.

— Ce facem mai departe? zise el.